

folkningen vil leve der, hvor der er Jord at faa, og saa længe den lever der langs Kysten, vil den gaa ud i aabne Baade og fiske, og Spørgsmaalet er da: hvorledes skal man hjælpe dem til at komme i Land igen? Det er det, Regeringen og Rigsdagen have arbejdet paa, og arbejdet ret tilfredsstillende paa, selv om der kunde have været Anledning til at sætte større Fart derpaa. Jeg har tilladt mig tidligere at nævne det, og i de mange Aar, jeg har siddet i Rigsdagen, har jeg nok en Gang om Aaret haft Lejlighed dertil, at de Folk, som drive dette farefulde Erhverv, maa hjælpes til Sikkerhed for, at det Løb, de gif ud af om Morgen, kunne de komme ind af igen om Aftenen. Saadan er Spørgsmaalet ved Thyborøn, og saadan er det ogsaa ved Ringkøbing Fjord. Indløbet her har flyttet sig hvert Aar, og flytter sig stadigt. Vi have kastet store Penge ud i Nymindegab, og lige meget nytter det. Man ved aldrig, hvor det ligger, og til sidst sander det til. Men Beboerne sige: Alle disse Penge hjælpe ikke, vi maa grave løs ved Ringkøbing Fjord, et Sted, hvor Løbet kan ligge fast, og alle paavise, at det er ved et Sted, som kaldes Hvide Sande. Om dette bør være Stedet, ved jeg ikke. Der blev i Fjor bevilget Midler til at foranstalte en Undersøgelse. Resultatet foreligger ikke; men jeg mener, vi skyldte denne Befolkning at gøre, hvad vi kunne for muligt at sikre et Udløb dersteds. Kunde vi dernæst sikre et Udløb ved Thyborøn, have Fiskerne to bestemte Steder, hvor de kunne løbe sikkert ind, hvis der pludselig opstaar en Storm. Der er ikke Tale om paa disse Steder at kaste store Summer væk for at skabe en Havn, kun et Løb. Det forlanges ikke af denne Befolkning, men kun at kunne komme ind under pludselig Storm og finde et Fristed. Naar de ere indenfor, igennem Løbene, have de Liv og Guds reddet, og saa har Samfundet gjort, hvad der kan fordres paa disse Steder, hvad der er muligt. Vigeledes er der ved Hirtshals gjort et Forsøg, som, saa vidt man kan domme, er ret tilfredsstillende og er modtaget med Glæde af Befolkningen, og det paastaas, at Molen ved Hirtshals har reddet mange Mennekers Liv. Der forlanges nu Midler paa Finansloven til at fortsætte dermed, og jeg haaber, at Rigsdagen gaar med dertil, for det er ubetinget en stor Velgering og til stor Nytte for Befolkningen der. Endelig mener jeg, at der ved Stagen kan stables en Havn, hvori den dervedværende Fiskerbefolkning kunde faa Hjælp. Endelig er af det ærede Medlem for Listed Amts 3dje Valgtreds fremdraget et Sted, som synes særlig egnet, og det er Bragerne.

Hvis hans Beskrivelse af Stillingen er rigtig, maa det være et Sted, hvor vi kunde uden stor Beskøftning hjælpe den stedlige Fiskerbefolkning paa en nyttig Maade. Ved at gaa til disse forholdsvist smaa Foranstaltninger, som ikke tage Millioner, men som kunde gøres paa de aarlige Finanslove, ville vi bringe betydelig Hjælp til Beje. Desuden kan der yderligere ydes Befolkningen Støtte, dersom Marineministeren, som jeg tillod mig sidst at bemærke, — og han svarede jo ogsaa imødekommende derpaa — vil hjælpe til, at Belysnings- og Afmærkningsforholdene blive sikrede saa meget som muligt. Der er for det første, som jeg nævnte sidst, Løbet der nede inden for Horns Rev, men ogsaa med Hensyn til Thyborønkanal tror jeg, der kunde gøres mere for at sikre Indsejlingen. Løbet er ganske vist afmærket, og der er paatænt Belysning af Løbet, men det paastaas, at de, der skulle sørge for Mærterne, ikke altid ere nøjagtige nok. Interesserne mellem Lødvæsen og Vagervæsen ere lidt modstridende. Imidlertid henstiller jeg til den højtærede Indenrigsminister, om der ikke kunde bringes bedre Samarbejde til Beje ved Thyborøn. Jeg tror, det vil støtte det Arbejde, der gøres fra Regeringens Side for at støtte Fiskeriet her. Men jeg fastholder, at det, vi skulle gøre, er ikke Foranstaltninger for at hjælpe det store Fiskeri frem, det maa Kapitalismen om. Den skal nok finde Vej, og har den fundet Vej og trænger den til Havne og Midler, saa kan den komme til Regering og Rigsdag, og saa tror jeg næppe, den vil bante forgæves paa. Men det, vi skulle sørge for, er, at den Befolkning, der bor ved Kysterne, ikke tvinges til at søge bort derfra, men at den fastholdes og støttes i sit Hjem, saa at den kan blive i Stand til bedre endnu end hidtil at faa fat i de betydelige Rigdomme, der ere til Raadighed lige uden for dens Bopæl. Og dertil behøve de kun deres aabne Baade. Naar man har stiftet Sikkerhed paa Kysten ved Afmærkning, Belysning, Indløb og Moler, er der ikke Spørgsmaal om, at Fiskeriet vil kunne arbejde sig frem, og det har ogsaa vist sig i Egnen nede ved Esbjerg, hvor man efterhaanden gaar over til større søgaaende Fartøjer — og Esbjerg egner sig fortrinligt til Udgangspunkt for den Slags Fiskeri. Thi trods det, at det, som den højtærede Indenrigsminister meddelte os forleden Dag, kun er 8 Aar siden, man byggede den første Fiskerihavn, saa er den nu saa utilfredsstillende, at der er stor Trang til at udvide den eller bygge en ny. Jeg tror saaledes, at det Spor, Regering og Rigsdag have været inde paa i en Række af Aar, er det rette, og det